

IT

VANAF NU

Nederlandse editie

STARTS

WITH US

COLLEEN

HOOVER

#1 NEW YORK TIMES-BESTSELLERAUTEUR

1

Atlas

De spelfout in het woord ‘klootzaak’, dat met rode verf op de achterdeur van Bib’s is gespoten, doet me aan mijn moeder denken.

Ze sprak de ‘a’ van de tweede helft van het woord altijd wat langer uit, waardoor het klonk alsof ze ‘zaak’ zei in plaats van ‘zak’. Altijd als ik het hoorde, wilde ik lachen, maar tegelijk kon ik er als kind moeilijk de humor van inzien omdat ik altijd aan de ontvangende kant stond van haar gescheld.

‘Kloot... zaak,’ foetert Darin. ‘De dader moet wel een kind zijn. De meeste volwassenen weten wel hoe je dat woord schrijft.’

‘Daar zou je nog gek van staan te kijken.’ Ik raak de verf aan, maar hij voelt niet nat. Degene die dit heeft uitgehaald, moet dat gisteravond meteen na sluitingstijd hebben gedaan.

‘Denk je dat ze het met opzet verkeerd hebben gespeld?’ vraagt hij. ‘Willen ze soms zeggen dat je zo’n enorme klootzak bent dat zelfs je zaak niet deugt?’

‘Waarom denk je dat het tegen mij gericht is? Misschien bedoelden ze jou wel, of Brad.’

‘Het is jouw restaurant.’ Darin trekt zijn jasje uit en gebruikt het om een enorme scherf gebroken glas uit de sponning van het raam te trekken. ‘Misschien was het een ontevreden ex-medewerker.’

‘Heb ik ontevreden ex-medewerkers?’ Ik kan niemand van mijn personeel bedenken die zoiets zou doen. De laatste keer dat iemand ontslag bij me heeft genomen was vijf maanden geleden en die is op goede voet vertrokken na haar afstuderen.

‘Hoe zat het met die vent die de afwas deed voordat je Brad aannam? Hoe heette hij ook alweer? Hij was vernoemd naar een of ander mineraal of zoiets, echt compleet bizar.’

‘Kwarts,’ zeg ik. ‘Het was een bijnaam.’ Ik heb al eeuwen niet meer aan die vent gedacht en ik betwijfel of hij na al die tijd nog wrok tegen me koestert. Ik ontsloeg hem vlak na de opening omdat ik erachter was gekomen dat hij de vaat alleen afwaste als er echt duidelijk van was gegeten. Glazen, borden, bestek – alles wat er tamelijk schoon uitzag als het van de tafels terugkwam, legde hij zo op het afdruiprek.

Als ik hem niet had ontslagen, zou de voedsel- en warenautoriteit mijn zaak hebben gesloten.

‘Je moet de politie bellen,’ zegt Darin. ‘We moeten het melden bij de verzekering.’

Voor ik daar iets tegen in kan brengen, verschijnt Brad bij de achterdeur; zijn schoenen kraken op het gebroken

glas onder zijn voeten. Brad heeft binnen de inventaris gecontroleerd om te zien of er dingen weg zijn.

Hij krabt aan de stoppels op zijn kaak. ‘De dief heeft de croutons gestolen.’

Er valt een verwarde stilte.

‘Zei je nou croutons?’ vraagt Darin.

‘Ja. De dief heeft de hele bak met croutons gestolen die we gisteren hebben gemaakt. Maar verder ontbreekt er niets, geloof ik.’

Die opmerking was wel het laatste dat ik verwachtte. Als iemand inbreekt in een restaurant en vervolgens geen apparatuur of andere dingen van waarde meeneemt, dan heeft diegene waarschijnlijk uit honger ingebroken. Ik weet uit eigen ervaring hoe het is als je zo wanhopig bent. ‘Ik ga hier geen aangifte van doen.’

Darin kijkt me aan. ‘Waarom niet?’

‘Dan arresteren ze de dader misschien.’

‘Dat is ook de bedoeling.’

Ik vis een lege doos uit de vuilcontainer en raap glaszerven van de grond. ‘Ik heb ook ooit eens ingebroken bij een restaurant. Voor een broodje kalkoen.’

Brad en Darin staren me nu allebei aan. ‘Was je soms dronken?’ vraagt Darin.

‘Nee. Ik had honger. Ik wil niet dat iemand gearresteerd wordt voor het stelen van croutons.’

‘Oké, maar misschien was het eten alleen maar het begin. Stel dat ze terugkomen voor de apparatuur?’ zegt Darin. ‘Is de beveiligingscamera nog altijd kapot?’

Hij zeurt nu al maanden aan mijn hoofd dat ik het ding

moet laten repareren. 'Ik had het druk.'

Darin neemt de doos met glasscherven van me over en raapt de overgebleven stukken van de grond. 'Daar moet je iets aan doen voordat ze weer terugkomen. Tjee, misschien dat ze vanavond het wel bij Corrigan's proberen, nu Bib's zo'n makkelijk doelwit was.'

'De beveiliging van Corrigan's is in orde. En ik denk niet dat de dader, wie het ook was, mijn nieuwe restaurant wil vernielen. Dit was een gelegenheidsinbraak, geen gerichte kraak.'

'Hóóp je,' zegt Darin.

Ik doe mijn mond open voor een antwoord, maar word onderbroken door een berichtje. Ik geloof niet dat ik ooit sneller naar mijn telefoon heb gegrepen, maar wanneer ik zie dat het bericht niet van Lily is, voel ik de teleurstelling uit me wegsijpelen.

Ik ben haar vanochtend tegen het lijf gelopen. We hadden elkaar al anderhalf jaar niet gezien, maar zij was te laat voor haar werk en Darin had me net verteld over de inbraak. We gingen dus wat ongemakkelijk uit elkaar met de belofte dat ze me een berichtje zou sturen zodra ze op haar werk was.

Dat was anderhalf uur geleden en ik heb nog altijd niets van haar gehoord. Anderhalf uur is niets, maar ik heb een knagend gevoel in mijn buik dat ik niet kan negeren. Een gevoel dat me ervan probeert te overtuigen dat ze twijfelt over alles wat we hebben besproken tijdens ons gesprekje, dat amper vijf minuten duurde.

Ik twijfel in elk geval absoluut niet over wat ik heb

gezegd. Misschien dat ik me wat liet meeslepen door het moment, omdat ze er zo gelukkig uitzag en omdat ze me vertelde dat ze niet langer getrouwd is. Maar ik meende ieder woord.

Ik ben hier klaar voor. Meer dan klaar.

Ik bekijk haar contactinformatie op mijn telefoon. De afgelopen anderhalf jaar heb ik zo vaak op het punt gestaan haar een berichtje te sturen, maar de laatste keer dat ik haar sprak, heb ik het initiatief bij haar gelaten. Ze had zoveel aan haar hoofd, ik wilde haar leven niet nog ingewikkelder maken.

Nu is ze weer alleen en het klonk alsof ze er eindelijk klaar voor was om wat er tussen ons zou kunnen zijn een kans te geven. Maar ze heeft nu anderhalf uur de tijd gehad om na te denken over ons gesprek en anderhalf uur is tijd genoeg om ergens spijt van te krijgen. Elke minuut die voorbijgaat zonder bericht voelt nu als een hele dag.

Ze staat nog altijd in mijn telefoon als Lily Kincaid, dus ik pas haar contactinformatie aan en verander haar achternaam in Bloom.

Ik voel dat Darin achter me staat en over mijn schouder meekijkt op mijn telefoonscherm. 'Is dat onze Lily?'

Brad kijkt meteen op. 'Stuurt hij berichtjes aan Lily?'

'Ónze Lily?' vraag ik, verward. 'Jullie hebben haar precies één keer ontmoet.'

'Is ze nog steeds getrouwd?' vraagt Darin.

Ik schud mijn hoofd.

'Goed gedaan,' zegt hij. 'Ze was zwanger, toch? Wat is het geworden? Een jongen of een meisje?'

Ik wil het nu niet over Lily hebben, want er valt nog niets te zeggen. Ik wil er niet meer van maken dan wat het misschien zou kunnen worden. ‘Een meisje, en dat is de laatste vraag die ik ga beantwoorden.’ Ik kijk naar Brad. ‘Komt Theo vandaag nog?’

‘Het is donderdag. Hij komt.’

Ik loop het restaurant in. Als er iemand is met wie ik het over Lily ga hebben, is het Theo.

Het langverwachte vervolg op *It ends with us* start hier!

Als Lily en haar ex-man Ryle een goed co-ouderschapsritme gevonden hebben, staat plotseling haar eerste liefde, Atlas, tegenover haar. Het leven heeft hem gevormd en hij heeft littekens, maar hij is Lily nooit vergeten.

Lily is blij dat de tijd voor één keer in haar voordeel werkt. Als Atlas haar op een date vraagt, zegt ze meteen ja. Maar hoewel ze gescheiden zijn, is Ryle nog steeds een groot deel van Lily's leven. En hij ziet Atlas niet graag met zijn ex-vrouw en dochtertje...

COLLEEN HOOVER is een #1 *New York Times* bestsellerauteur en TikTok-sensatie die met *It ends with us* de wereld veroverde en bovenaan in alle bestsellerlijsten staat.

Nu is ze terug met dit prachtige verhaal waarin we wisselend vanuit Atlas en Lily volgen hoe het verder gaat.

ISBN 978 90 205 5081 8 NUR 302

9 789020 550818

Z&K

www.zomerenkeuning.nl